

Sesiunea 694**COLOSENI Cap. 4:1-18**

Dragi ascultători, suntem, iată, la ultimul capitol al Epistolei adresată de apostolul Pavel credincioșilor din Colose.

Din punct de vedere al organizării epistolei încă suntem în secțiunea care se ocupă cu sfințenia credinciosului în slujba pe care o face, la locul său de muncă.

Așa cum am văzut, capitolul 3 s-a încheiat cu instrucțiunile pentru slujitori sau lucrători angajați. Capitolul 4 va continua cu îndemnurile pentru stăpâni sau angajatori.

Să vedem deci care sunt învățăturile pe care le transmite Duhul Sfânt al lui Dumnezeu prin intermediul lui Pavel.

Col. 4:1

v.1 Stăpînilor, dați robilor voștri ce le datorați, și ce li se cuvine, căci știți că și voi aveți un Stăpîn în cer.

Pavel are ceva de spus și pentru stăpâni, pentru șefi, nu numai pentru slujitori sau angajați. „Dați robilor voștri ce le datorați și ce li se cuvine” – aceasta înseamnă nici mai mult, dar nici mai puțin.

„Căci știți că și voi aveți un Stăpîn în cer.” Oricine este stăpîn peste alții acum, pe pământ, va sta într-o zi înaintea Stăpînului din ceruri. Fiecare patron creștin și fiecare angajat creștin vor sta înaintea lui Dumnezeu. Acest fapt ne spune ceva despre aspectul practic în care intervine Evanghelia. Învățătura ei trebuie pusă în practică în toate domeniile vieții noastre, inclusiv în acesta al slujbei pe care o avem și al felului în care ne achităm de sarcinile ce ne sunt încredințate. Orice faceți, să faceți ca pentru Domnul, pentru că înaintea Lui veți da socoteală, dacă sunteți copiii Săi.

Cred că acest principiu, atunci când este aplicat cu corectitudine poate înlocui multe din principiile managementului modern. Astăzi, se dorește motivarea omului pentru obținerea unei eficiențe maxime. Această motivare nu mai este reprezentată numai de salariul primit. Întreprinderile organizează diverse activități prin intermediul cărora angajații să se cunoască, să devină o familie, să se implice și afectiv în viața colectivului. Ei bine, cred că dacă cineva înțelege că ceea ce face nu reprezintă numai o sursă de câștig, sau o activitate care să-l facă să se simtă bine ci este un câmp de misiune în care el, sau ea, îl onorează pe Dumnezeu, atunci eficiența va fi maximă. Și aceasta fără a utiliza cine știe ce artificii manageriale.

Următoarele câteva versete prezintă alte trei aspecte ale vieții creștine care sunt foarte importante. Este vorba de rugăciune, umblarea noastră în această lume și vorbirea.

Rugăciunea mai întâi:

Col. 4:2

v.2 Stăruiiți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțămiri.

Aceste două cuvinte merg împreună: rugați-vă și vegheați. Amândouă sunt la fel de importante.

Aceste cuvinte mie îmi amintesc de experiența lui Neemia. Când dușmanul a încercat să-l oprească din lucrul la ridicarea din nou a zidurilor Ierusalimului, el nu s-a dat bătut și nu a început să plângă fiindcă nu poate face această lucrare. Și nici nu a spus: „Ei bine, acesta va fi unul din subiectele noastre de rugăciune”, pentru ca apoi să-și vadă de treabă la fel ca înainte de a se implica în lucrarea aceasta. Nu. Iată ce a spus Neemia: „Ne-am rugat Dumnezeului nostru și am pus o strajă zi și noapte ca să ne apere împotriva loviturilor lor” (Neemia 4:9). Asta ne spune și Pavel aici: vegheați și rugați-vă!

Dragii mei, dacă vă rugați pentru ca Dumnezeu să vă ajute să faceți un lucru, spuneți „Amin” și treceți la treabă. Nu rămâneți la stadiul de rugăciune. Faceți primul pas și începeți să lucrați.

Tare mi-e teamă că astăzi se spun multe lucruri fără sens, de o falsă pioșenie, despre rugăciune.

Am primit odată o scrisoare de la un credincios care îmi spunea că are cancer. „Am fost la o clinică foarte bună unde mi s-au făcut toate analizele necesare și mi-a fost pus diagnosticul „cancer”. Medicii mi-au recomandat să mă operez. După ce am ajuns acasă am luat decizia să nu mă operez și pur și simplu să mă încred în Domnul.” M-am apucat imediat să-i scriu o scrisoare omului acela în care îi spuneam cam așa: „Fratele meu creștin, dacă ești un om inteligent, și cred că ești, du-te înapoi la clinică și spune medicilor că ești de acord cu operația, dacă acesta este lucrul cel mai bun care poate fi făcut. Apoi încrede-te în Domnul și El te va ajuta să treci cu bine prin această încercare.”

Deci, nu uitați, dragi ascultători: “Vegheați și rugați-vă!” Nu vă opriți numai la rugăciune: începeți să lucrați!

Aceasta nu trebuie însă să va determine să uitați mulțumirea. Pavel spune că trebuie să ne rugăm „Cu mulțumire” – asigurați-vă că-l mulțumiți lui Dumnezeu totdeauna pentru că vă ascultă și vă răspunde la rugăciuni. Poate că nu veți primi răspunsul pe care-l doriți voi, dar sigur veți primi un răspuns. Este la fel ca la procesul respirației: inspirați prin rugăciune, expirați prin mulțumire.

Mergem mai departe:

Col. 4:3, 4

v.3 Rugați-vă tot odată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care iată, mă găsesc în lanțuri:

v.4 ca s'o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc despre ea.

Chiar dacă nu-l mai puteți ajuta pe apostolul Pavel în acest fel, vă puteți ruga pentru pastorul vostru sau pentru o altă lucrare sau organizație creștină. Sunt totuși atât de multe activități pentru care putem să ne rugăm, să mijlocim...Și rugăciunile noastre pot fi foarte specifice. Cel puțin, Pavel, solicită un lucru cât se poate de specific.

„... ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să vestim taina lui Hristos, pentru care iată, mă găsesc în lanțuri”.

Iată cum aflăm care era situația lui Pavel în momentele acelea. El era în închisoare în perioada în care a fost scrisă această epistolă. Dorea să fie eliberat și să i se deschidă o ușă pentru ca să poată predica Evanghelia.

Eu consider că fiecare aspect al lucrării mele este o ușă a oportunității și-l cer lui Dumnezeu să păstreze aceste uși deschise. El a promis că așa va face. Acesta este versetul pe care l-am ales pentru lucrarea mea: „Iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu” (Apocalipsa 3:8). Domnul a lăsat multe uși deschise înaintea mea și eu Îi cer în continuare să deschidă alte uși.

Iată acum alte câteva sfaturi foarte bune:

Col. 4:5

v.5 Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară; răscumpărați vremea.

Umblați în înțelepciune! Copilul lui Dumnezeu are o responsabilitate înaintea lumii de astăzi. Copiii lui Dumnezeu nu ar trebui să fie nesăbuiți în fața lumii.

Se spun atât de multe lucruri aberante astăzi, din păcate însoțite de o aură de falsă cucernicie. Au fost creștini care au spus că sfârșitul lumii va fi în anul 2000. Nu știu de unde aveau ei această informație. Parcă ar fi avut ei o relație ultraspecială și confidențială cu Dumnezeu care le-ar fi revelat numai lor acest lucru. Bineînțeles că s-au făcut de râs pentru că anul 2000 a trecut și nu a venit sfârșitul lumii. Creștinii ar trebui să fie atenți și să nu facă astfel de afirmații înaintea unei lumi nemântuite. De asemenea, noi nu ar trebui să spunem că ne încredem în Domnul atunci când viața noastră demonstrează exact contrariul. Ar trebui să fim foarte atenți și să nu facem lucruri lipsite de înțelepciune înaintea lumii.

Unii creștini cred că trebuie să se încreadă în Domnul și să nu apeleze la medic, chiar dacă sunt grav bolnavi. Am cunoscut o astfel de persoană care a și murit din cauză că nu a mers la medic. Mi-e teamă că unii creștini îi fac pe vecinii lor să zâmbească a neîncredere și să spună: „Forma aceasta de religie e o prostie!” Trebuie să învățăm să umblăm în înțelepciune înaintea oamenilor din jurul nostru.

Știu că unii spun că înțelepciunea nu este la îndemâna oricui. Este adevărat, dar numai în parte. Copii lui Dumnezeu sunt asigurați că pot beneficia de înțelepciune. VĂ aduceți aminte ce spune apostolul Iacov?

v.5 Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s'o cere de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mîină largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. **Iacov 1:5**

Numai că, vedeți, nu este vorba de a o cere oricum. Ascultați în continuare ce spune Iacov:

v.6 Dar s'o cere cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, turburat și împins de vînt înapoi și încolo.

Dragii mei, tot Iacov ne spune și de ce fel este această înțelepciune:

v.17 Înțelepciunea care vine de sus, este, întii, curată, apoi pacinică, blîndă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică.

Iată, dragi prieteni cum înțelege Dumnezeu să-i binecuvînteze pe ai săi. Dar ați reținut: trebuie cerută cu credință.

Revenind la Epistola către Coloseni iată un alt sfat, dați-mi voie să-l calific „înțelept” al lui Pavel.

„Răscumpărați vremea” – adică, folosiți oportunitățile! Folosiți timpul la maximum. Când vedeți un prilej favorabil, rugați-vă pentru călăuzirea Domnului. Nu vă impuneți cu forța voința asupra oamenilor. Rugați-vă și cereți-l Domnului să vă deschidă o ușă, și El o va deschide. Dar atunci când El vă deschide ușa, când vă oferă oportunitatea, folosiți-o.

Am auzit odată o ilustrație foarte interesantă legată de oportunitate și folosirea ei. Se spune că într-un oraș grecesc se afla o statuie cu o înfățișare foarte curioasă. Era prezentată o persoană care avea aripi la picioare, un moț impresionant în frunte și nici un pic de păr la spate.

La baza statuii însă se aflau explicațiile. “Numele meu este oportunitate! Am aripi la picioare ca să călătoresc repede când prezența mea este invocată. Am moțul impresionant din frunte ca să pot fi văzută de departe. Dar nu am nici un pic de păr la spate ca odată trecută, nimic să nu mă mai poată reține!”

Ce spuneți? Se potrivește realității? Se potrivește, zic eu!

Dragii mei, Dumnezeu ne oferă oportunități pentru a crește spiritual, pentru a face ceva pentru extinderea Împărăției Sale... El ne oferă toate aceste ocazii... dar nefolosite, ele se duc și ne le mai putem reține.

Îmi pare rău că timpul nu-mi permite să vă împărtășesc acum experiențele mele, dar și ale altora, în această privință, multele ocazii în care Domnul a lucrat în felul acesta în viața mea și a lor. Un lucru este sigur: a trebuit să învăț să-L las pe Dumnezeu să deschidă ușa, pentru că altfel mă ia gura pe dinainte și spun prostii. Am bătut la multe uși în activitatea mea de pastor și mi s-a întâmplat adesea să calc cu stângul. De atunci am învățat să mă rog mult mai mult înainte de a intra pe o ușă deschisă.

Mergem mai departe:

Col. 4:6

v.6 Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.

Unele persoane cred că acest verset spune: „Vorbirea voastră să fie ca sarea” și chiar îi înțepă pe cei din jur cu remarcile lor sarcastice. Când, de fapt, versetul spune că vorbirea noastră trebuie să fie „totdeauna cu har, dreasă cu sare”. Un copil al lui Dumnezeu ar trebui să aibă o vorbire care împiedică propagarea răului. Un copil al lui Dumnezeu nu ar trebui să promoveze răul sub nici o formă, așadar nici prin vorbire. De asemenea, a avea o vorbire dreasă cu har înseamnă a nu fi plictisitor. Noi ar trebui să fim plini de entuziasm – „ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia”.

Avem în față o listă remarcabilă de nume ale unor persoane pe care le cunoștea Pavel. Aceștia sunt oameni care au trăit în primul secol după Hristos. Ei au mers pe drumurile romane, au trăit în cetăți romane și au trăit sub dominația romană. În vremea în care le scria Pavel aceste cuvinte, ei trăiau în mijlocul păgânilor, dar erau copiii lui Dumnezeu.

Mulți dintre ei trăiau în Efes. Lucrul interesant este că Pavel nu fusese nici la Roma, nici la Colose, dar pe această listă se află nume de persoane din aceste cetăți. Aceasta este o dovadă a faptului că Pavel adusesse mai mulți oameni la Hristos, iar ei se duseseră acasă la ei, în toate aceste cetăți, chiar dacă el nu a ajuns niciodată în unele din aceste locuri. Lucrarea lui avansa extraordinar prin acești oameni.

Col. 4:7, 8

v.7 Tot ce este cu privire la mine, vă va spune Tihic, fratele prea iubit și slujitorul credincios, tovarășul meu de slujbă în Domnul.

v.8 Vi l-am trimis înadins, ca să luați cunoștință despre starea noastră, și să vă mângâie inimile.

Tihic era pastorul bisericii din Efes. El este menționat în Efeseni 6:21, Fapte 20:4 și 2 Timotei 4:12. El era un frate minunat în Domnul pentru apostolul Pavel.

Col. 4:9

v.9 L-am trimis împreună cu Onisim, fratele credincios și prea iubit, care este dintr'ai voștri. Ei vă vor spune tot ce se petrece pe aici.

Onisim era un sclav al lui Filimon din Colose. El fugise de la stăpânul lui, fusese convertit la creștinism prin lucrarea lui Pavel. Apostolul îl trimitea înapoi la stăpânul lui. Pavel i-a scris o scrisoare lui Filimon, când l-a trimis pe Onisim înapoi, scrisoare în care îi spunea lui Filimon că Onisim este fratele său preaiubit. Vedeți dar că în Hristos aceasta era o relație cu totul nouă. Stăpânul și sclavul au devenit frați în Hristos.

Col. 4:10

v.10 Aristarh, tovarășul meu de temniță, vă trimete sănătate; tot așa și Marcu, vărul lui Barnaba (cu privire la care ați primit porunci... dacă vine la voi, să-l primiți bine),

Aristarh, tovarășul de temniță al lui Pavel era un bun prieten al apostolului. Marcu era Ioan Marcu, nepotul lui Barnaba, fiul surorii lui Barnaba. Marcu este cel care a scris Evanghelia după Marcu. Marcu s-a despărțit de Pavel și Barnaba în prima lor călătorie misionară. Pavel a greșit în judecata asupra lui Ioan Marcu. Tânărul a lucrat bine până la urmă și Pavel recunoaște acest lucru aici. Pavel le dă colosenilor instrucțiuni: „Nu-l respingeți așa cum am făcut eu. Primiți-l cu căldură!” Apostolul mai menționează numele lui Ioan Marcu în 2 Timotei: „Ia pe Marcu și adu-l cu tine; căci el îmi este de folos pentru slujbă” (2 Timotei 4:11).

Col. 4:11

v.11 și Isus, zis Iust: ei sînt din numărul celor tăiați împrejur, și singurii cari au lucrat împreună cu mine pentru Împărăția lui Dumnezeu, oameni cari mi-au fost de mîngăiere.

Isus, zis Iust, ar putea fi *Iosua* în evreiește. Mențiunea „din numărul celor tăiați împrejur” indică faptul că era evreu. Aceasta înseamnă că existau câțiva iudei în Biserica din Colose. Totuși, nu erau prea mulți. Biserica din Colose era alcătuită în majoritate din neevrei. Toți acești bărbați sunt frați minunați, de mare ajutor pentru Pavel, ei înșiși mari misionari.

Col. 4:12

v.12 Epafra, care este dintr'ai voștri, vă trimete sănătate. El, rob al lui Hristos, totdeauna se luptă pentru voi în rugăciunile sale, pentruca, desăvârșiți și deplin încredințați, să stăruți în voia lui Dumnezeu.

Eprafa era pastorul Bisericii din Colose. La acel moment și el se afla în închisoare, așa că avea o lucrare nouă – mijlocirea prin rugăciunea. Am primit o scrisoare de la un tânăr predicator care a rămas paralizat și nu mai poate predica. Scrisoarea lui era confesiunea unui om descurajat. I-am răspuns cerându-i să se roage pentru mine. Rugăciunea este o lucrare de slujire. Dacă Dumnezeu vă scoate din serviciul activ, rugați-vă pentru slujitorii lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă pur și simplu că Dumnezeu v-a dat o lucrare nouă. El are altceva în plan pentru voi, altceva decât vă gândeați voi.

Col. 4:13

v.13 Căci vă mărturisesc că are o mare râvnă pentru voi, pentru cei din Laodicea și pentru cei din Ierapole.

Aceste trei cetăți erau foarte aproape una de alta. Ierapole și Laodicea erau la o distanță de circa 12-17 km una de alta. Ambele erau și foarte aproape de Colose. În toate aceste cetăți fuseseră întemeiate biserici creștine.

Col. 4:14

v.14 Luca, doftorul prea iubit, și Dima, vă trimet sănătate.

Este minunat felul în care este identificat Luca – „doctorul prea iubit”. Când îl menționează pentru prima dată pe Dima, îl numește un lucrător împreună cu el. Aici este pur și simplu Dima. Poate că aceasta este o indicație a faptului că Pavel nu mai era sigur cu privire la el la acest moment. Mai târziu, Dima îl va părăsi pe apostolul Pavel.

Col. 4:15

v.15 Spuneți sănătate fraților din Laodicea, și lui Nimfa, și Bisericii din casa lui.

Aceste cetăți aveau temple păgâne foarte mari, iar creștinii se întâlneau în case. La un moment dat eram convins de faptul că, așa cum începutul Bisericii creștine a fost făcut în case, tot așa va fi și în vremurile din urmă și se va reveni la întâlnirile din case.

Col. 4:16

v.16 După ce va fi citită această epistolă la voi, faceți așa ca să fie citită și în Biserica Laodicenilor; și voi, la rîndul vostru, să citiți epistola care vă va veni din Laodicea.

Pavel nu spune că a scris o epistolă pentru Biserica din Laodicea. Epistolele lui Pavel circulau de la o biserică la alta și credincioșii din Laodicea terminaseră de citit una din aceste epistole. Mulți cercetători ai Bibliei sunt de părere că aceasta este o referire la Epistola către Efeseni. Oricum, Pavel le spune colosenilor să citească epistola aceasta și s-o împărtășească și credincioșilor din Laodicea.

Col. 4:17

v.17 Și spuneți lui Arhip: „la seama să împlinești bine slujba pe care ai primit-o în Domnul.”

Arhip este un alt nume pe lista lui Pavel din această scrisoare. Nu știm nimic altceva despre acest om decât ce este menționat aici. Este clar că el avea un dar și că apostolul Pavel îl îndemna să folosească acel dar.

Col. 4:18

v.18 Urarea de sănătate este cu mâna mea: Pavel. Aduceți-vă aminte de lanțurile mele. Harul să fie cu voi! Amin.

Pavel și-a dictat cele mai multe epistole. Epistola către Galateni a fost scrisă cu mâna lui. Aici el pune doar semnătura la finalul epistolei pe care tocmai a dictat-o.

Aceasta este cea de-a doua ocazie în care Pavel menționează lanțurile sale, acesta fiind un îndemn la rugăciune.

„Harul să fie cu voi! Amin.”

Dragii mei am ajuns la finalul unei epistole minunate. Pavel a scris-o pentru o Biserică pe care nu o vizitase niciodată, dar din care făceau parte oameni pe care el îi cunoștea și pe care îi adusese la cunoștința mântuitoare a Domnului Isus Hristos. Fie ca învățătura dobândită din studiul ei să ne fie fiecăruia de folos! Și:

“Harul să fie cu voi!”